У одному місті над морем стояв на високому березі великий гарний будинок. Жив у ньому поважний багатій. Лихо ніколи його не спіткало, турботи не обсідали, тільки й знав, що шляхетні втіхи та розкоші. І дуже любив він сидіти літніми вечорами в себе на подвір'ї та дивитися далеко в море, де пропливали човни й кораблі. Чудовий краєвид зачаровував його душу.

Та урвалося багатієві тихе життя, бо поселився неподалік кожум'яка і відкрив свою майстерню, а від неї пішов сморід на всю округу. Втратив багатій спокій. Аж ось одного дня подався він до кожум'яки та й каже:

— Слухай, чоловіче, дух од твоїх шкур такий, що мені життя

немає. Не можу ані їсти, ані спати, ані в дворі сидіти. Я певен, що скоро через це захворію. Чи ти не перебрався б кудись далі від мене? Берег великий, місце знайдеш.

Вислухав його кожум'яка й похилив голову.

— Гаразд,— каже,— переберуся. Нічого мені не лишається, бо ти не перший таке кажеш. Але почекай трохи, хай уладнаю свої справи.

— Згода,— відповідає багатій.— Коли ти надумав перебратися, я вже якось перетерплю.

Минуло кілька днів, але кожум'яка сидів на місці. Довелося сусідові знову йти до нього.

— Чи ти забув, що мені обіцяв? — питає.

— Ні, не забув.

— То чого ж чекаєш? Поки я задихнуся?

— Ох, сусіде, аби я міг — перебрався б одразу, але ж це не така проста річ, як тобі здається.

— Ну що ж, побачимо,— каже багатій.

Минуло ще кілька днів, а там і місяць, і другий. Якось багатій проминав подвір'я кожум'яки. Той, побачивши сусіда, загукав:

— Даруй мені, чоловіче добрий, що я досі не перебрався...

— Перебиратися? Про мене — лишайся тут, не завдавай собі клопоту...

— А то чому? — здивувався кожум'яка.

Багатій усміхнувся.

— Не дивуйся. Я вже звик до смороду, і він більше мені не дошкуляє. їй-право, самому не віриться! То я давно хотів тобі сказати, щоб ти не перебирався.

Кожум'яка зрадів і відповів сміючись:

— Е, шановний сусіде, людина з часом звикає до будь-чого, яке воно не є, добре чи погане. Добре стає не таким добрим, а погане — не таким поганим, як здається попервах.